

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS Sodba Pdp 17/2018

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2018:PDP.17.2018

Evidenčna številka: VDS00013086

Datum odločbe: 10.05.2018

Senat: Sonja Pucko Furman (preds.), Jelka Zorman Bogunovič (poroč.), Samo Puppis

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: redna odpoved pogodbe o zaposlitvi - razlog invalidnosti - mnenje komisije - invalid - posebno pravno varstvo pred odpovedjo - starejši delavec

Zveza: ZDR-1 člen 89, 89/1, 89/1-4.

Jedro

Tožnik v tem sporu ni mogel biti varovan kot starejši delavec, saj mu tožena stranka pogodbe o zaposlitvi ni odpovedala iz poslovnega razloga, ampak iz razloga nezmožnosti opravljanja dela pod pogoji iz pogodbe o zaposlitvi zaradi invalidnosti. Tožniku je bila odpoved dana v skladu s pogoji, ki so določeni s predpisi, ki urejajo pokojninsko in invalidsko zavarovanje oziroma predpisi, ki urejajo zaposlitveno rehabilitacijo in zaposlovanje invalidov.

Mnenje komisije je zgolj procesna predpostavka v postopku odpovedi pogodbe o zaposlitvi invalidu zaradi nezmožnosti opravljanja dela pod pogoji iz pogodbe o zaposlitvi zaradi invalidnosti. Pravilnost ugotovitev iz mnenja komisije se presoja v okviru individualnega delovnega spora za ugotovitev nezakonitosti odpovedi pogodbe o zaposlitvi, delodajalec pa lahko delavcu invalidu odpove pogodbo o zaposlitvi kljub negativnemu mnenju komisije.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je zavrnilo tožbeni zahtevek, s katerim je tožnik zahteval ugotovitev, da je redna odpoved pogodbe o zaposlitvi, podana iz razloga nezmožnosti dne 7. 7. 2016, nezakonita, da pogodba o

zaposlitvi, sklenjena med tožnikom in toženo stranko ni prenehala veljati in še vedno velja, da ga je tožena stranka dolžna pozvati nazaj na delo v roku 8 dni in mu za čas od prenehanja delovnega razmerja dalje do poziva na delo obračunati mesečno bruto plačo, ki bi jo prejemal, če bi delal, od mesečnih bruto zneskov odvzeti davke in prispevke ter mu izplačati mesečno neto plačo skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od posamezne neto mesečne plače od 19. v naslednjem mesecu dalje do plačila, v roku 8 dni.

2. Zoper sodbo se pravočasno pritožuje tožnik. Navaja, da mu je tožena stranka odpovedala pogodbo o zaposlitvi zaradi invalidnosti kljub temu, da je Komisija izdala negativno mnenje. Po obstoječi sodni praksi delovni invalid ni nič bolj zaščiten pred odpovedjo kot katerikoli drugi delavec. Zaščitne določbe glede odpovedi invalidu po ZDR-1 in ZZRZI ne pridejo do izraza. Po določbi 114. člena ZDR-1 delodajalec ne sme delavcu, ki je dopolnil 58 let, odpovedati pogodbe o zaposlitvi, prav tako pa po določbi 115. člena ZDR-1 tudi ne delavki v času nosečnosti in delavki, ki ima otroka starega do 1 leta. Tem za razliko od delovnih invalidov ne more odpovedati pogodbe o zaposlitvi, tudi če bi sodišče ugotovilo, da delodajalec nima dovolj dela. ZZRZI v 6. odstavku 40. člena izrecno določa, da Komisija odloči o tem, ali delodajalec utemeljeno ne more ponuditi invalidu nove pogodbe. Če se sodna praksa ne bo spremenila, potem lahko Komisija prepreči odpustitev delavca invalida le na ta način, da sploh ne izda mnenja. Po odločbi VSRS opr. št. I Up 310/2013 je mnenje Komisije procesna predpostavka za odpoved pogodbe, ni pa upravna odločba, zato tudi ni možen postopek po ZUP-u v primeru molka organa. Glede na to, da takšna rešitev ni smiselna, mora sodišče pri svoji odločitvi upoštevati namen zakonodajalca in ta je bil zagotovo v tem, da brez odobritve Komisije delovnemu invalidu ni mogoče odpovedati pogodbe o zaposlitvi iz poslovnega razloga ali iz razloga nezmožnosti opravljanja dela zaradi invalidnosti. Tožnik kot starejši delavec uživa posebno pravno varstvo, saj mu do upokojitve manjka manj kot pet let, nima pa zagotovljene pravice do denarnega nadomestila do upokojitve. Tožnik soglasja k odpovedi ni podal.

3. Tožena stranka je na pritožbo odgovorila in predlaga, da jo pritožbeno sodišče zavrže kot nepopolno oziroma zavrne kot neutemeljeno.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je po uradni dolžnosti pazilo na absolutne bistvene kršitve določb postopka iz 2. odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in naslednji) in na pravilno uporabo materialnega prava. Po izvedenem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni zagrešilo bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, dejansko stanje je bilo pravilno in popolno ugotovljeno, sodišče prve stopnje pa je tudi pravilno uporabilo materialno pravo.

6. Pritožbeno sodišče se v celoti strinja s pravnimi in dejanskimi razlogi iz sodbe sodišča prve stopnje.

7. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je bil tožnik zaposlen pri toženi stranki kot vulkanizer avtoplaščev. Z odločbo ZPIZ z dne 24. 12. 2013 je bil razvrščen v III. kategorijo invalidnosti zaradi posledic bolezni s pravico do premestitve na drugo delovno mesto, po kateri je bil sposoben za delo brez premeščanja bremen nad 5 kg, občasno do 10 kg in za delo stoje, delno sede, vsaj pol delovnega časa. Tožena stranka ni imela na voljo ustreznega delovnega mesta. Komisija za ugotovitev podlage za odpoved pogodbe o zaposlitvi je 24. 3. 2016 podala mnenje o podlagi za odpoved pogodbe o zaposlitvi in sicer je menila, da podlaga ne obstaja, vendar mu je tožena stranka kljub temu dne 7. 7. 2016 odpovedala pogodbo o zaposlitvi.

8. Na podlagi listinskih dokazov v spisu in izvedenskega mnenja je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo,

da tožena stranka za tožnika dejansko ni imela na razpolago delovnega mesta, ki bi ustrezalo njegovi preostali delovni zmožnosti, zato je presodilo, da mu je iz utemeljenega razloga redno odpovedala pogodbo o zaposlitvi. Tožnik ni bil zmožen opravljati dela pod pogoji iz pogodbe o zaposlitvi zaradi invalidnosti v skladu s predpisi, ki urejajo pokojninsko in invalidsko zavarovanje, oziroma s predpisi, ki urejajo zaposlitveno rehabilitacijo in zaposlovanje invalidov (4. alineja 1. odstavka 89. člena Zakona o delovnih razmerjih, ZDR-1, Ur. l. RS, št. 21/2013).

9. Sodišče prve stopnje se je v točki 7 pravilno opredelilo do tega, da tožnik v tem sporu ni mogel biti varovan kot starejši delavec, saj mu tožena stranka pogodbe o zaposlitvi ni odpovedala iz poslovnega razloga, ampak iz razloga nezmožnosti opravljanja dela pod pogoji iz pogodbe o zaposlitvi zaradi invalidnosti. V obravnavanem primeru je bila tožniku odpoved dana v skladu s pogoji, ki so določeni s predpisi, ki urejajo pokojninsko in invalidsko zavarovanje oziroma predpisi, ki urejajo zaposlitveno rehabilitacijo in zaposlovanje invalidov.

10. Da tožena stranka nima na voljo ustreznega delovnega mesta, je sodišče prve stopnje ugotovilo s sodnim izvedencem medicinske stroke, ki je v svojem mnenju z dne 3. 7. 2017 ugotovil, da ustreznih delovnih mest, ki ustrezajo preostali delovni zmožnosti tožnika, tožena stranka nima. Vse to je sodišče prve stopnje ustrezno razložilo v točki 9 obrazložitve sodbe.

11. Sodišče prve stopnje je tudi pravilno v okviru tega individualnega delovnega spora presojalo pravilnost ugotovitev iz mnenja komisije, saj je v skladu z odločbo Ustavnega sodišča RS št. U-I-245/10, U-I-181/10, Up-1002/10 z dne 14. 9. 2011 in ustaljeno sodno prakso (sodbi Vrhovnega sodišča RS, opr. št. VIII Ips 150/2009 in opr. št. VIII Ips 287/2009 z dne 11. 1. 2011) mnenje komisije zgolj procesna predpostavka v postopku odpovedi pogodbe o zaposlitvi invalidu zaradi nezmožnosti opravljanja dela pod pogoji iz pogodbe o zaposlitvi zaradi invalidnosti. Pravilnost ugotovitev iz mnenja komisije se presoja v okviru individualnega delovnega spora za ugotovitev nezakonitosti odpovedi pogodbe o zaposlitvi, delodajalec pa lahko delavcu invalidu odpove pogodbo o zaposlitvi kljub negativnemu mnenju komisije.

12. Pritožbeno sodišče je pritožbo kot neutemeljeno zavrnilo in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje, saj je ugotovilo, da niso podani razlogi, iz katerih se sodba lahko izpodbija, in tudi ne razlogi, na katere mora paziti po uradni dolžnosti (353. člen ZPP). Presodilo je le pritožbene navedbe, ki so odločilnega pomena (1. odstavek 360. člena ZPP).

13. Odločitev o pritožbenih stroških je odpadla, saj jih stranki nista priglasili.

Datum zadnje spremembe: 19.07.2018